

Girl power à la Pippi

Misshandel är så vanligt idag att det är klassat som ett samhällsproblem.

Satt på en krog med en nyfunnen vän och pratade om girlpower à la Pippi Långstrump. Min vän menade att vi har tur som vuxit upp med Pippi som förebild. Men samtidigt förundrades hon över att vi, med så många starka kvinnor som förebilder och vår uppfostran till att bli starka och självständiga, ändå låter oss bli nedtryckta av män.

Jag höll med, på hemvägen funderade jag på vårt samtal om Pippi, världens starkaste tjej. Klart att hon är starkast, för att hon måste vara det, för att hon är ensam. I skrivandets stund frågar jag mig själv var Pippi fick sitt självförtroende ifrån? Med en mamma i himlen och en pappa som är kung på en ö i Söderhavet. En annan fråga som dyker upp i mitt huvud är hur filmen om Pippi som tonåring eller vuxen kvinna skulle berättas. Hade hon inte ätit dom där "jag vill aldrig bli stor"-pillrena så hade vi kanske fått se Pippis äldre dagar på filmduken. Det hade varit intressant. Undrar om hon hade blivit en föräldralös crackpundare eller en rödstrumpa kanske statsminister, vem vet inte du, vem vet inte jag. Men jag vet att ensam är stark, för att det har jag också varit. Kanske inte starkast i världen, kappsäck full med pengar hade jag inte heller, men är man ensam måste man vara stark, annars överlever man inte.

Kanske är det just det som blivit ett problem. Vi uppfostras till att bli starka självständiga kvinnor som ska erövra världen och gärna göra karriär och ta oss in på det som en gång var männens territorium. Vad händer med alla dessa mammas pojkar som växt upp utan sina fäder som uppfostrats till att vara jämställda och vara pappalediga och rösta på vänstern?

Vi blir starkare och dom svagare, är det enligt människans sanna natur?. Observera att jag är helt utan teori, det jag

skriver här är helt och hållet min egen hypotes, utifrån egen erfarenhet och mina funderingar. En vän till mig berättade att han slog sin flickvän när dom bråkade för att det var hans enda chans att "vinna" bråket. Jag hävdar att en man som känner sig svagare och mindre värld än sin kvinna på grund av exempelvis lägre inkomst, sämre arbete, färre vänner, lägre status och så vidare kommer att förtrycka.

Men varför låter vi oss fortfarande tryckas ner och bli förnedrade? För att vi successivt och obemärkt blir kränkta i en långsam process och vi stannar för att vi älskar, hoppas på förändring och för att vi inte vill vara ensamma och starkast i världen. Tyvärr har jag själv levt i relationer med både misshandel och förtryck. Det bästa man kan göra är att hålla utkik efter varningssignaler om att han eller hon kan vara en förövare – SPRING!

Är du ändå kvar när första slaget kommer SPRING!

Ju längre tid det går desto svårare blir det att lämna relationen eller arbetsplatsen.

Att vi låter oss utsättas är inte alls konstigt. En förövare vet vad han eller hon gör och det hela sker strategiskt. Jag gick under en period i terapi och fick då lära mig att det börjar med en nedbrytningsprocess efterföljt av en normaliseringsprocess, sen är du så svag och snärjd att det känns omöjligt att lämna relationen/situationen. Hur stark du är en gång varit så kommer din förövare att sätta sina klor i dig och då spelar det ingen roll hur många avsnitt av Pippi du såg som barn.

Vill du läsa mer om varningssignaler nedbrytnings/normaliseringsprocessen och var du som våldsoffer kan vända dig för att få råd/stöd, se här nedan.

Eller om du är en förövare – ingen fara här nedanför finns länkar som berättar var även du kan vända dig för att få hjälp med att ändra ditt beteende.

Och du som är offer – du kan aldrig förändra din förövare, du kan bara förändra dig själv. Lova mig att vara rädd om dig

själv för ingen annan kommer att vara det åt dig.

Text: Tess Lundberg

Foto: Niklas Lindstedt

Läs mer:

[Varningssignaler](#)

[Normaliseringsprocessen](#)

Är du våldsutsatt? Ring kvinnofredslinjen 020-505050

För våldsutövaren:

[Välj att sluta](#)